

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 382/2021
10.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници по тужби тужиоца Предузеће за информатички инжењеринг, трговину и сервисирање информатичке опреме „РС – МАХ“ д.о.о. Краљево, чији је пуномоћник Жељко Перовић, адвокат у ..., против туженог „Комерцијална банка“ ад Београд, чији је пуномоћник Немања Алексић, адвокат у ..., ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа, вредност предмета спора 3.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3834/20 од 01.04.2021. године, у седници већа одржаној дана 10. фебруара 2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3834/20 од 01.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 6Пж 3834/20 од 01.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Краљеву П 72/2020 од 11.06.2020. године у ставу првом изреке утврђено је да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 5. став 5.1. Уговора о краткорочном кредиту кредитна партија бр. .. од 10.05.2010. године, који је закључен између тужиоца и туженог, а која одредба гласи: „Корисник кредита се обавезује да, пре пуштања кредита/ прве транше кредита у течај, плати банци накнаду за обраду захтева у висини од 1,5% од одобреног износа кредита“. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име стицања без основа исплати износ од 3.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.05.2010. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка плати износ од 27.300,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 6Пж 3834/20 од 01.04.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог, па је потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за дозвољеност ревизије туженог, изјављене на основу члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11...18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште другостепеног суда у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда, одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови које банка обрачунава приликом одобравања кредита, могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита, било у процентуалном износу или у апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ниједног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч, а они могу бити наплаћени кориснику кредита само једном. У ситуацији у којој нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, која претходи закључењу уговора, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. Погрешна примена материјалног права на коју у вези са тим ревидент указује, није основ за изузетну дозвољеност ревизије. Такође, у конкретном случају нема потребе за разматрањем правног питања од општег интреса, или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу 18.02.2020. године ради утврђења ништавости и исплате стеченог без основа. Првостепена пресуда донета је дана 11.06.2020. године, а другостепена пресуда је донета дана 01.04.2021. године. Тужени ревизију изјављује дана 19.05.2021. године. Вредност предмета спора у конкретном случају износи 3.000,00 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе износи 25,52 евра.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. наведеног закона, прописано је да у споровима мале вредности, против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку. Зато изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. истог Закона није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**